

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Milana Procházky a soudců Mgr. Ing. Veroniky Baroňové s JUDr. Viktora Kučery v právní věci žalobce: **RNDr. J. D.**, zast. Mgr. Petrem Olbortem, advokátem, se sídlem ve Zlíně, Nad Vývozem 4828, proti žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje, Odbor územního plánování a stavebního řádu**, se sídlem ve Zlíně, tř. T. Bati 21, o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu

t a k t o :

I. Rozhodnutí Krajského úřadu Zlínského kraje, odboru územního plánování a stavebního řádu ze dne 12. 2. 2014, č. j. KUZL 9797/2014, sp. zn. KUSP 84458/2011 ÚP-Zi **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 21 316 Kč k rukám Mgr. Petra Olborta, advokáta se sídlem ve Zlíně, Nad Vývozem 4828, ve lhůtě do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

Žalobou napadeným rozhodnutím žalovaného bylo zamítnuto odvolání žalobce proti předchozímu prvostupňovému správnímu rozhodnutí Městského úřadu Holešov, Odboru územního plánování a stavebního řádu (dále jen „stavební úřad“), vydaného 24. 10. 2013 pod č. j. HOL-20663/2011/SÚ/AH, kterým stavební úřad za použití ust. § 92 odst. 1 zákona č. 183/2006 Sb. o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění platném do 31. 12. 2012 (dále jen „stavební zákon“) vydal územní rozhodnutí o změně stavby a za použití ust. § 115 stavebního zákona vydal stavební povolení pro stavbu „Přístavba bytového domu č. p. X, ulice N. b. v H.“ na pozemku p. č. 2844/2 v k. ú. Holešov (dále též „stavba“), přičemž stavebníkem předmětné stavby jsou p. L. R. a p. H. K. (dále též „stavebník“). Napadené rozhodnutí žalovaného zároveň prvostupňové správní rozhodnutí potvrdilo.

II. Obsah žaloby

Žalobce v návrhu na zahájení řízení uvedl, že napadeným rozhodnutím byla povolena realizace přístavby bytového domu č. p. X, která má být tvořena dvoupodlažní ocelovou konstrukcí ke dvěma bytům bytového domu v obdélníkovém tvaru a půdorysných rozměrech 3,0 x 2,205 m a 3,0 x 1,42 m. Přístavba je označována jako pergola, ovšem ve skutečnosti se jedná o pochůznou terasu k bytovým jednotkám, k nimž má být přistavěna. Žalobce proti realizaci přístavby brojil z několika důvodů, které uvádí na podporu žaloby.

První námitka se vztahovala k požárnímu zatížení stavby, které bylo staveno chybně. Je pravdou, že v průběhu řízení došlo ke změnám v konstrukci stavby, která má být zhotovena z oceli, namísto původně zamýšlené konstrukce celodřevěné, ovšem ani po této změně nejsou výpočty požárního zatížení, o které se žalovaný opřel v napadeném rozhodnutí, validní. Požární zatížení pro přístavbu musí být stanoveno ve stejné hodnotě jako pro požární úsek, jehož součástí se přístavba stane. Stavební úřad se odvolává na stanovisko Hasičského záchranného sboru Zlínského kraje, které mělo být doručeno stavebnímu úřadu dne 3. 10. 2013, podle něhož přístavba měla splňovat podmínky vyplývající z § 11 odst. 1 vyhlášky č. 23/2008 Sb. o technických podmínkách požární ochrany staveb, neboť požárně nebezpečný prostor nemá zasahovat na žalobcův pozemek. S uvedeným podkladem se žalobce neměl možnost před vydáním rozhodnutí stavebního úřadu seznámit. Již z tohoto důvodu mělo být prvostupňové správní rozhodnutí zrušeno. Žalovaný však uvedenou chybu aproboval. Stanovisko HZS, resp. souhlasné stanovisko HZS Zlínského kraje, Územního pracoviště Kroměříž ze dne 20. 12. 2012 jsou však věcně nesprávné. Spor se odvíjí od posouzení, z jaké hodnoty požárního zatížení je nutno u přístavby vycházet, neboť na základě ní se stanoví minimální vzdálenost odstupu přístavby od žalobcových pozemků p. č. 2844/18 a p. č. 2844/13, resp. stavby garáže, která se na těchto pozemcích nachází. Základní žalobcová námitka je postavena na východisku, že požární zatížení u přístavby musí mít stejnou hodnotu jako požární zatížení požárního úseku, ke kterému se přístavba přistavuje, tzn. minimálně 45 kg/m² jako u bytu a nikoliv 4,25 kg/m², jak je stanoveno ve výpočtu odstupových vzdáleností

v projektové dokumentaci. Při kalkulaci s hodnotou požárního zatížení 45 kg/m^2 požárně nebezpečný úsek přístavby zasahuje na dotčené pozemky žalobce, což je v rozporu s obecně závaznými právními předpisy. Žalobcovy námitky žalovaný zamítl, ovšem konkrétně neuvedl, proč dospěl k závěru, že stavební úřad otázku požární bezpečnosti posoudil správně. V rozhodnutí žalovaného zcela absentují kritéria, kterými se řídil a na nichž svoje rozhodnutí založil. Z tohoto důvodu je napadené rozhodnutí žalovaného zatíženo vadou nepřezkoumatelnosti. Při stanovení požárního zatížení je ve výpočtech zhodnocena pouze dřevěná podlaha, přičemž není nijak zohledněna skutečnost, že část konstrukce přístavby má být provedena z lexanu – plastu. Nesprávnost posouzení požárního zatížení je dána tím, že objekt byl posuzován ve smíšeném konstrukčním systému, vlastní přístavba pak v nehořlavém systému. Tento postup je v rozporu s ČSN 73 0802, konkrétně jejím čl. 7.2.10, neboť konstrukční systémy lze posuzovat samostatně pouze za předpokladu, že jsou navzájem staticky nezávislé. Konstrukce přístavby je však kotvena do stavby bytového domu, což znamená, že o statické nezávislosti přístavby nemůže být ani řeči. Přístavba navíc není od bytového domu oddělena požárními konstrukcemi, okna jsou bez požární odolnosti, navíc tyto jsou podle přiložené zprávy součástí bytových jednotek. Požární zatížení bytu je minimální 40 kg/m^2 , přičemž u přístavby je počítáno pouze s hodnotou $4,25 \text{ kg/m}^2$. Stavba bytového domu a přístavba tvoří jeden požární úsek bez požárního oddělení, což je uvedeno i ve zprávě požárně bezpečnostního řešení, a proto musí mít stejné požární zatížení. Přístavba má sice ocelovou nosnou konstrukci, ale hořlavou podlahu i zábradlí, část i z umělých hmot. Při stanovení odstupových vzdáleností se správným požárním zatížením se odstupová vzdálenost zvětší, což v případě přístavby znamená, že nebude dodržena minimální odstupová vzdálenost (kvůli požárně nebezpečnému úseku) od dotčených pozemků žalobce se stavbou garáže.

Žalobce dále namítal absenci statického výpočtu, což žalobce opakovaně namítal po celou dobu řízení. Stavební úřad ve svém rozhodnutí nutnost statického výpočtu odmítl s tím, že vycházel z předložené projektové dokumentace vypracované oprávněnou osobou a doložené dodatkem č. 1, kdy projektant jako takový odpovídá za správnost, celistvost, úplnost a bezpečnost. Jinými slovy stavební úřad přenesl odpovědnost za soulad stavby s obecně závaznými právními předpisy pouze na stavebníka, resp. na projektanta. Stavební úřad navíc statický výpočet v daném případě považoval za nadbytečný, neboť podle něj jednoduchá přístavba nenaruší statiku ani hydrogeologické poměry vlastního bytového domu ani okolních objektů. Závěr stavebního úřadu o nadbytečnosti statického výpočtu je naprosto nepřezkoumatelný, žalobci není zřejmé, jaké skutečnosti či podklady stavební úřad posuzoval, než dospěl ke zjištění, že přístavba žádným způsobem nenaruší statiku nebo hydrogeologické poměry bytového domu, resp. konstrukce okolních objektů. Žalovaný k vadě nepřezkoumatelnosti prvostupňového správního rozhodnutí nepřihlédl. Samotný závěr stavebního úřadu neobstojí ani z věcného hlediska, bylo jeho povinností vyžádat si statický výpočet, neboť pouze na základě něj bylo možné ověřit bezpečnost přístavby. Statický výpočet musí být součástí projektové dokumentace při povolování stavby, není možné, aby projektová dokumentace postrádala stavebně konstrukční část. Stavba je navržena z tenkostěnných ocelových profilů, které nejsou nijak staticky posouzeny. V technické zprávě se uvádí, že statický výpočet bude proveden až v dokumentaci pro realizaci stavby. S tím nelze souhlasit, neboť pouze statickým výpočtem může být ověřitelně osvědčeno, že konstrukce přístavby byla navržena správně.

Žalobce dále poukázal na újmu, která mu vznikne, neboť odstupová vzdálenost přístavby, resp. bytového domu s č. p. 1124 rozšířeného o přístavbu, od hranic s žalobcovými pozemky, se zkrátí na 90 cm. Současně dojde k narušení soukromí v té části pozemku žalobce p. č. 2844/18, která je vyhrazena jako klidová zóna. Žalovaný uvedl, že rozsah přístavby je „poměrně malý“ s tím, že za účelem minimalizace pohledových emisí na žalobcův pozemek budou obě pergoly opatřeny neprůhlednou lexanovou stěnou. Vzdálenost přístavby (90 cm) od hranic s žalobcovým pozemkem způsobí, že klidová zóna bude maximálně vystavena pohledům uživatelů bytových jednotek, k nimž má být přístavba přistavěna. Tito totiž z pochůzných teras přímo dohlédnou na klidovou část žalobcova pozemku p. č. 2844/18, což z oken předmětných bytových jednotek nebylo možné. Klidová část žalobcova pozemku je určena pro odpočinek, jsou zde vybudována zařízení pro relaxaci, zejména pak bazén. Minimální vzdálenosti mezi bytovým domem a pozemkem žalobce zapříčiní narušení žalobcova soukromí. Stavební úřad uvedenou námitku žalobce bagatelizoval tvrzením, že žalobcův pozemek se nachází uvnitř městské zástavby, a je proto vystaven přímému pohledu z více bytových jednotek umístěných v okolních domech. Stavební úřad nijak nespecifikoval, z kterých ostatních domů je pozemek p. č. 2844/18 vystaven přímým pohledům, čímž zatížil své rozhodnutí nepřezkoumatelností. Žalovaný námitku vady nepřezkoumatelnosti ponechal bez povšimnutí a ve své podstatě z vadného rozhodnutí prvostupňového správního orgánu vyšel. Žalobce bude z přístavby vystaven přímým pohledům uživatelů bytových jednotek v bytovém domě. Stavební úřad, resp. žalovaný, musí specifikovat, z jakých objektů v rámci okolní zástavby je pozemek vystaven pohledům minimálně ve stejné intenzitě jako v případě přístavby. Z tohoto pohledu je nepřezkoumatelné i napadené rozhodnutí žalovaného.

Žalovaný odmítl další žalobcovu námitku spočívající ve skutečnosti, že realizací stavby dojde k masivnímu zvětšení hmoty a rozšíření obvodu domu č. p. 1124. Tato skutečnost negativním způsobem ovlivní architektonické a urbanistické hodnoty v území. Již nyní jsou odstupy mezi jednotlivými nemovitostmi v minimálních vzdálenostech, které neodpovídají odstupovým vzdálenostem stanoveným obecně závazným právním předpisem. Realizací přístavby se dům rozšíří tak, že jeho nová vzdálenost od hranic s pozemkem p. č. 2844/18 bude činit pouze 90 cm. Je nepřijatelné, aby se zvětšování objemu staveb v dotčené lokalitě zkracovaly vzdálenosti mezi jednotlivými nemovitostmi a aby tak rostl objem hmoty objektů na úkor volných ploch v hustě zastavěné lokalitě. Žalovaný naprosto pominul ust. § 76 odst. 1 a 2 stavebního zákona, kde je mj. uvedeno, že každý, kdo navrhuje vydání územního rozhodnutí nebo územního souhlasu, je povinen dbát na soulad s požadavky zvláštních právních předpisů, soulad se stanovisky dotčených orgánů a být šetrný k zájmům vlastníků sousedních pozemků a staveb. V prováděcím předpise, vyhlášce č. 501/2006 Sb. je stanoveno, že stavby se umísťují tak, aby stavba ani její část nepřesahovala na sousední pozemek. Umístěním stavby nebo změnou stavby na hranici pozemků nebo v její bezprostřední blízkosti nesmí být znemožněna zástavba sousedního pozemku. Přístavba svými parametry a vzhledem k poměrům v dané lokalitě výše uvedeným požadavkům nevyhovuje.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že při posuzování požárně bezpečnostního řešení stavby vycházel z projektové dokumentace stavby, zpracované oprávněnou osobou, ze závazného stanoviska příslušného dotčení orgánu Hasičského záchranného sboru Zlínského kraje ze dne 20. 12. 2012 a z jeho vyjádření k podaným námitkám. Stavební úřad při rozhodování měl k dispozici projektovou dokumentaci, kladné závazné stanovisko dotčeného správního orgánu z ní vycházející a vyjádření dotčeného orgánu státní správy k uplatněným námitkám. Ze všech podkladů jednoznačně vyplývá, že požárně bezpečnostní řešení stavby je v souladu s příslušnými obecně závaznými právními předpisy. Ministerstvo vnitra – Generální ředitelství Hasičského záchranného sboru ČR vyslovalo souhlas s vyjádřením dotčeného orgánu státní správy k námitce žalobce. Stavební úřad písemností ze dne 28. 8. 2013 oznámil účastníkům řízení a dotčeným orgánům pokračování řízení a k projednání nařídil na den 3. 10. 2013 veřejné ústní jednání. V textu uvedl, že předmětem projednání bude také vyjádření HZS ZK k námitkám uplatněným žalobcem dne 6. 2. 2013. Tato písemnost byla žalobci doručena dne 9. 9. 2013; žalobce tedy o existenci vyjádření HZS ZK k námitkám věděl a měl možnost se s ním při jednání konaném dne 3. 10. 2013 seznámit a vyjádřit se k němu. Stanovisko HZS ZK ze dne 20. 12. 2012 žalobce v podaném odvolání nezpochybnil, a proto je nelze považovat za nesprávné. Žalovaný rovněž odmítl jako nedůvodnou námitku týkající se statického výpočtu, přičemž jeho vyjádření vychází z hodnocení této námitky, které je obsažené v rámci žalobou napadeného odvolacího rozhodnutí. Žalovaný dále také odmítl jako nedůvodnou námitku nezachování odstupu uvažované stavby od hranice s žalobcovým pozemkem p. č. 2844/18, který má být navíc vystaven pohledům uživatelů ze zamýšlené stavby. Rovněž v tomto bodě vyjádření žalovaného vychází z hodnocení předmětné námitky, jak je uvedena v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí žalovaného.

IV. Obsah nařízeného jednání před soudem

V rámci nařízeného jednání setrvali účastníci na svých dosavadních procesních stanoviscích, přičemž odkázali na svá písemná procesní podání. K návrhu žalobce byly ze správního spisu k důkazu zopakovány tyto listiny: Závazné stanovisko k projektové dokumentaci vyhotovené Hasičským záchranným sborem Zlínského kraje, Územním odborem Kroměříž dne 20. 12. 2012, listina téhož správního orgánu ze dne 2. 10. 2013, nadepsaná jako „Součinnost ve věci podané námitky“ a listina Ministerstva vnitra, generálního ředitelství Hasičského záchranného sboru České republiky ze dne 20. 1. 2014, č. j. MV-5198-4/PO-PRe-2014. Soud dále provedl k důkazu. Statickým výpočtem pergoly bytového domu ze dne 29. 8. 2014, zpracovaným Ing. Ivo Stařeckým, autorizovaným inženýrem pro statiku a dynamiku staveb, který v rámci vyjádření k návrhu na předběžné opatření v předmětné věci předložili soudu stavebníci.

V. Posouzení věci krajským soudem

Napadené rozhodnutí odvolacího orgánu krajský soud přezkoumal v řízení podle části třetí, hlavy II. dílu 1, § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“) v mezích uplatněných žalobních bodů, ověřil přitom,

zda rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí žalovaného, přičemž dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Žalobce především namítal, že v rámci správního řízení došlo k nesprávnému stanovení požárního zatížení pro předmětnou stavbu, neboť toto musí být stanoveno ve stejné hodnotě, jako pro požární úsek, jehož součástí se stavba stane, a to s následující argumentací. Žalobce namítal, že stanovisko HZS, resp. souhlasné stanovisko HZS Zlínského kraje, Územního pracoviště Kroměříž ze dne 20. 12. 2012, k němuž se stanovisko HZS vztahovalo, jsou věcně nesprávná. Spor se odvíjí od posouzení, z jaké hodnoty požárního zatížení je nutno u stavby vycházet, neboť na základě ní se stanoví minimální vzdálenost odstupu od žalobcových pozemků p. č. 2844/18 a p. č. 2844/13, resp. stavby garáže, která se na těchto pozemcích nachází. Požární zatížení stavby musí mít minimální hodnotu 45 kg/m² jako u bytu, nikoliv však 4,25 kg/m², jak je uvedeno ve výpočtu odstupové vzdálenosti v projektové dokumentaci. Při kalkulaci s hodnotou požárního zatížení 45 kg/m² zasahuje požárně nebezpečný úsek stavby na dotčené pozemky žalobce, což je v rozporu s obecně závaznými právními předpisy. Žalovaný se odvolal na podklady získané od HZS, ovšem konkrétně neuvedl, proč dospěl k závěru, proč stavební úřad otázku požární bezpečnosti stavby posoudil správně. Žalobce namítá nejen nesprávnost podkladů vyhotovených HZS, ale i nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí žalovaného, v němž zcela absentují kritéria, kterými se žalovaný řídil a na nichž své rozhodnutí založil ve vztahu k předmětné námitce. Při stanovení požárního zatížení je ve výpočtech zhodnocena pouze dřevěná podlaha, přičemž není vzato v úvahu, že část konstrukce stavby má být provedena z lexanu, tzn. z plastu. Nesprávnost výpočtu je dána tím, že objekt byl posuzován ve smíšeném konstrukčním systému, vlastní stavba pak v nehořlavém systému. Uvedený postup je rozporný s ČSN 73 0802, konkrétně jejím článkem 7.2.10, neboť konstrukční systém lze posuzovat samostatně pouze za předpokladu, že jsou navzájem staticky nezávislé. Konstrukce stavby je však kotvena do stavby bytového domu, což znamená, že stavba je staticky závislá na bytovém domu. Stavba není od bytového domu oddělena požárními konstrukcemi, okna jsou bez požární odolnosti, navíc tyto jsou podle přiložené zprávy součástí bytových jednotek. Stavba bytového domu a stavba pergoly tvoří jeden požární úsek bez požárního oddělení, což je uvedeno i ve zprávě požárně bezpečnostního řešení, a proto musí mít stejné požární zatížení. Stavba má sice ocelovou nosnou konstrukci, ale hořlavou podlahu i zábradlí, část i z umělých hmot. Při stanovení odstupových vzdáleností se správným požárním zatížením se odstupová vzdálenost zvětší, což v případě stavby znamená, že nebude dodržena minimální odstupová vzdálenost od dotčených pozemků žalobce se stavbou garáže.

K této námitce soud uvádí následující. Z obsahu správního spisu vyplývá, že v předmětné věci bylo stavebním úřadem rozhodováno celkem čtyřikrát, rovněž tak žalovaným. V průběhu správního řízení, na jehož počátku byla žádost stavebníků o stavební povolení ze dne 30. 8. 2011, uplatňoval žalobce shora citovanou námitku, kterou odstupem času precizoval v rámci správního řízení až do podoby, jak ji uplatnil v jeho posledním odvolání ze dne 14. 11. 2013 proti čtvrtému prvostupňovému správnímu rozhodnutí, kterým stavebním úřad vydal podle § 92 stavebního zákona územní rozhodnutí o změně stavby a zároveň podle § 115 stavebního zákona vydal stavební povolení na předmětnou stavbu (přístavba bytového domu, ulice N. b. v H.). V citovaném odvolání ze dne 14. 11. 2013 žalobce namítal chybné stanovení

požárního zatížení, které má být ve stejné hodnotě jako pro požární úsek, jehož součástí přístavba je. Žalobce rozporoval jako věcně nesprávné stanovisko HZS, neboť požární zatížení u přístavby musí mít stejnou hodnotu jako požární zatížení požárního úseku, ke kterému se přístavba přistavuje, tzn. minimálně 45 kg/m² jako u bytu a v žádném případě 10 kg/m², jak je stanoveno ve výpočtu odstupových vzdáleností v projektové dokumentaci. Nová a stávající stavba tvoří jeden požární úsek bez požárního oddělení, což je uvedeno i ve zprávě požárně bezpečnostního řešení, a proto musí mít stejné požární zatížení. Nová stavba má sice ocelovou nosnou konstrukci (na rozdíl od původně uvažované, pozn. soudu), ale hořlavou podlahu i zábradlí, část i z umělých hmot. Při stanovení odstupových vzdáleností se správným požárním zatížením se odstupová vzdálenost zvětší, což přesáhne hranici parcel.

Jedná se tedy v podstatě o tutéž námitku, jak byla uplatněna v rámci předmětné žaloby, kde ji žalobce ještě podložil odkazem na konkrétní ustanovení ČSN 73 0802. Jak dále vyplývá z obsahu správního spisu, stavebníci v rámci správního řízení předložili požárně bezpečnostní řešení stavby, upravené, z listopadu 2012, zpracované autorizovaným inženýrem pro požární bezpečnost staveb a pozemní stavby Ing. H. P., v němž je mj. uvedeno, že se jedná o přístavbu teras ke stávajícímu bytovému domu, každá terasa bude součástí obytných prostor dotčeného bytu uvažovaného jako samostatný požární úsek v nejvýše III. SPB, přičemž přístavba pergoly s terasami nevyžaduje nové rozdělení na požární úseky. Stavba pergoly s terasami je tvořena konstrukcemi vně stávajícího objektu, na kterém není závislá stabilita konstrukcí dotčeného bytového domu. Konstrukční systém stávajícího bytového domu se předpokládá ze smíšených druhů DP2 a novými konstrukcemi pergol (ocelová nosná konstrukce, dřevěná podlaha), se nezmění. Požadavek na požární odolnosti konstrukcí vně objektu, které nezajišťují stabilitu objektu, dle tab. č. 12 ČSN 73 0802 nejsou. Požární otevřené plochy v bytech (francouzská okna) s přístavbou pergol se nemění. Proto budou odstupové vzdálenosti stanoveny pro přístavbu – pro prostor pergol s terasami. Prostory pergol a teras pod nimi nejsou určeny k ukládání věcí. Požární zatížení v prostoru teras pro určení odstupových vzdáleností je 4,25 kg/m². Odstupové vzdálenosti byly stanoveny s použitím programu Ing. P. – Fire protection. Na sousedním pozemku p. č. X se nachází dosud nezkolaudovaná stavba garáže. Zdivo garáže je ve vzdálenosti 1,0 m od hranice pozemku a je kryto zídou oplocení. Římsa střechy garáže končí ve vzdálenosti 0,55 m od hranice pozemku a střešní plášť (tašková krytina) je bez požárně otevřených ploch. Garáž se nachází mimo požárně nebezpečný prostor posuzovaných pergol. Střešní plášť garáže je bez požárně otevřených ploch a nevykazuje ve směru pergol požárně nebezpečný prostor. Odstupové vzdálenosti z hlediska padání hořlavých konstrukcí římsy není třeba posuzovat. Vzájemné odstupy objektu garáže a pergol jsou vyhovující. Odstupové vzdálenosti pergol od sousedních objektů jsou vyhovující. Požárně nebezpečný prostor nepřesahuje hranice stavebního pozemku na pozemky jiných vlastníků.

Protože žalobce uvedené závěry rozporoval (a nadále rozporuje), vyžádal si stavební úřad závazné stanovisko k projektové dokumentaci u Hasičského záchranného sboru Zlínského kraje, Územního odboru Kroměříž, které bylo vydáno pod č. j. HSZL-6598-2/KM-2012 dne 20. 12. 2012. V uvedeném závazném stanovisku k projektové dokumentaci stavby se v požárně bezpečnostním řešení stavby uvádí pouze jediná věta, a sice: *Na základě provedeného posouzení Hasičský záchranný sbor Zlínského kraje souhlasí s vydáním stavebního povolení.* Uvedené závazné stanovisko žalobce v rámci správního řízení napadl pro jeho nesprávnost.

Namísto toho, aby správní orgány postupovaly podle ust. § 149 odst. 4 správního řádu (podle něhož platí, že jestliže odvolání směřuje proti obsahu závazného stanoviska, vyžádá odvolací správní orgán potvrzení nebo změnu závazného stanoviska od správního orgánu nadřízeného správnímu orgánu příslušnému k vydání závazného stanoviska) správní orgán prvního stupně, vázán závazným pokynem odvolacího orgánu v jednom ze zrušovacích rozhodnutí vydaných ve věci, požádal Hasičský záchranný sbor Zlínského kraje, Územní odbor Kroměříž o součinnost ohledně předmětné námitky žalobce. Na základě uvedené žádosti došlo k vydání listiny nazvané jako „Součinnost ve věci podané námitky“ ze dne 2. 10. 2013, č. j. HSZL-4884-2/KM-2013, v němž Hasičský záchranný sbor Zlínského kraje, Územní odbor Kroměříž uvedl, že podle § 11 odst. 1 Vyhlášky č. 23/2008 Sb. o technických podmínkách požární ochrany staveb, ve znění pozdějších předpisů, musí být u požárních úseků staveb vymezen požárně nebezpečný prostor a stanovena odstupová vzdálenost podle českých technických norem, uvedených v příloze č. 1 část 2. Vzhledem k tomu, že řešená stavba slouží k bydlení, je posuzována dle ČSN 73 0833-Požární bezpečnost staveb-Budovy pro bydlení a ubytování v návaznosti na ČSN 73 0802-Požární bezpečnost staveb-Nevýrobní objekty. Podle čl. 3.4D ČSN 73 0833 se lodžie, balkony a ostatní vnější prostory, pokud nejsou výslovně určeny k ukládání věcí a nejsou zcela nebo převážně uzavřené, považují za prostory bez požárního rizika. V předloženém požárně bezpečnostním řešení je uvedeno, že pergoly a vzniklé plochy teras pod pergolami nebudou určeny k ukládání věcí. Odstupová vzdálenost od pergol je v požárně bezpečnostním řešení stanovena v souladu s požadavky Vyhlášky č. 23/2008 Sb., o technických podmínkách požární ochrany staveb, ve znění pozdějších předpisů. Požárně nebezpečný prostor nezasahuje na sousední parcely.

V rámci pokračujícího správního řízení žalobce trval na uplatnění námitky a rozporoval i posledně citované vyjádření Hasičského záchranného sboru Zlínského kraje, Územního odboru Kroměříž (podstatná část žalobcových námitek je uvedena v rámci rekapitulace jeho odvolání proti čtvrtému prvostupňovému správnímu rozhodnutí stavebního úřadu v předmětné věci – jedná se o odvolání ze dne 14. 11. 2013). V rámci odvolacího řízení žalovaný požádal Ministerstvo vnitra, generální ředitelství Hasičského záchranného sboru České republiky o potvrzení nebo změnu vyjádření Hasičského záchranného sboru Zlínského kraje, Územního odboru Kroměříž ze dne 2. 10. 2013, domnívaje se, že jde o závazné stanovisko dotčeného orgánu státní správy. Ministerstvo vnitra, Generální ředitelství Hasičského záchranného sboru České republiky přípisem ze dne 20. 1. 2014, č. j. MV-5198-4/PO-PRE-2014 žalovanému sdělilo, že dokument Hasičského záchranného sboru Zlínského kraje, Územního odboru Kroměříž ze dne 2. 10. 2013 není závazným stanoviskem dotčeného orgánu na úseku požární ochrany. Ministerstvo vnitra – Generální ředitelství Hasičského záchranného sboru České republiky dále uvedlo, že s obsahem posledně citované listiny souhlasí, přesto však žádosti žalovaného o potvrzení nebo změnu závazného stanoviska nemůže vyhovět.

V projednávané věci tedy sice bylo vydáno závazné stanovisko dotčeného správního orgánu a úseku požární ochrany - Hasičského záchranného sboru Zlínského kraje, Územního odboru Kroměříž, a to dne 20. 12. 2012 (č. j. HSZL-6598-2/KM-2012), ovšem proti tomuto stanovisku směřovala jedna z námitek odvolání žalobce proti prvostupňovému správnímu rozhodnutí stavebního úřadu a ve věci nedošlo k tomu, že by bylo respektováno ust. § 149

odst. 4 správního řádu, jak bylo shora citováno (odvolací správní orgán si nevyžádal potvrzení nebo změnu závazného stanoviska od správního orgánu nadřízeného správnímu orgánu příslušnému k vydání závazného stanoviska). Na listinu Ministerstva vnitra, Generálního ředitelství Hasičského záchranného sboru České republiky ze dne 20. 1. 2014, č. j. MV-5198-4/PO-PRE-2014 nelze nahlížet jako na potvrzení ve smyslu ust. § 142 odst. 4 věta první správního řádu, neboť Ministerstvo vnitra, Generální ředitelství Hasičského záchranného sboru České republiky se ve většině citované listiny zabývá konstatováním věci a tím, že listinu Hasičského záchranného sboru Zlínského kraje, Územního odboru Kroměříž ze dne 2. 10. 2013 nepovažuje za závazné stanovisko, z něj cituje a bez dalšího zdůvodnění uvádí, že s jeho obsahem souhlasí. Není najisto postaveno, zda Ministerstvo vnitra, Generální ředitelství Hasičského záchranného sboru České republiky vedeno správným názorem, že v případě listiny Hasičského záchranného sboru Zlínského kraje, Územního odboru Kroměříž ze dne 2. 10. 2013 se nejedná o závazné stanovisko správního orgánu na úseku požární ochrany, posuzovalo toto vyjádření materiálně postupem podle ust. § 149 odst. 4 správního řádu (formální postup podle ust. § 149 odst. 4 správního řádu byl vyloučen). Zejména se jedná o otázku, zda bylo dostatečně posuzováno odvolání žalobce, zejména s ohledem na to, že na jeho poměrně obsáhlý obsah, včetně konkrétního zpochybnění a tvrzení nesprávnosti požárně bezpečnostního řešení, bylo reagováno zcela nepřezkoumatelným způsobem. Žalobci se tak nedostalo žádné odpovědi na jeho konkrétní výtky zpochybňující správnost požárně bezpečnostního řešení.

Došlo tak k porušení ust. § 68 odst. 3 správního řádu, podle něhož platí, že v odůvodnění se uvedou důvody výroků nebo výroku rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřeními k podkladům rozhodnutí. Došlo též k porušení ust. § 149 odst. 4 správního řádu, jak bylo shora již citováno. Stavební úřad, resp. v rámci odvolacího řízení žalovaný, je konečným garantem toho, že dojde k vypořádání uplatněných námitek, které v odvolání žalobce vznesl. V případě, že na námitky, resp. odvolací námitky není správním orgánem reagováno, anebo reagováno zcela nedostatečně pouhým odkazem na podklady, aniž by k faktickému vypořádání skutkově rozsáhlých a podrobných námitek v jejich rámci došlo, je správní rozhodnutí zatíženo vadou nepřezkoumatelnosti, jak žalobce namítal.

V dalším řízení je na správních orgánech, aby veškeré žalobcem konkrétně uplatněné námitky k požárně bezpečnostnímu řešení stavby vypořádaly. Žalovaný je přitom povinen vyžádat si potvrzení nebo změnu ve věci vydaného závazného stanoviska dotčeného správního orgánu na úseku požární ochrany postupem podle ust. § 149 odst. 4 správního řádu. Uvedený správní orgán má povinnost k závaznému stanovisku zaujmout názor reagující na uplatněné odvolací námitky. Konečnou zodpovědnost za vypořádání všech konkrétně uplatněných odvolacích námitek má stavební úřad, resp. žalovaný; zda k vypořádání těchto námitek bude potřeba shromáždit ještě další podklady, je na úvaze těchto správních orgánů.

Ve shora zmiňované části je napadené rozhodnutí žalovaného nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů rozhodnutí.

Soud nepřisvědčil námitce žalobce, že neměl možnost se s listinou Hasičského záchranného sboru Zlínského kraje, Územního odboru Kroměříž ze dne 2. 10. 2013 seznámit. Uvedená listina je součástí správního spisu stavebního úřadu, v rámci ústního jednání, které bylo uskutečněno dne 3. 10. 2013 (a na něhož byl žalobce pozván) došlo ke konstatování této listiny a přítomní se k ní měli možnost vyjádřit.

K další žalobní námitce týkající se absence statického výpočtu předmětné stavby soud uvádí následující. V příloze č. 4 Vyhlášky č. 499/2006 Sb. o dokumentaci staveb je k problematice rozsahu a obsahu společné dokumentace pro vydání společného územního rozhodnutí a stavebního povolení uvedeno, že společná dokumentace musí vždy obsahovat části A – E s tím, že rozsah a obsah jednotlivých částí bude přizpůsoben druhu a významu stavby, podmínkám v území, stavebně technickému provedení, účelu využití, vlivu na životní prostředí a době trvání stavby. S ohledem na charakter předmětné stavby nevyžadovaly správní orgány průkaz statickým výpočtem v rámci projektové dokumentace. Tato projektová dokumentace (ověřená ve stavebním řízení) však vyžadovala statické posouzení ocelové konstrukce pergoly před její vlastní realizací, k čemuž došlo. Soud k důkazu provedl stavebníky předložený statický výpočet pergoly bytového domu, vyhotovený autorizovaným inženýrem pro statiku a dynamiku staveb Ing. I. S. ze dne 29. 8. 2014, jehož obsahem je statický výpočet předmětné stavby se závěrem, že konstrukce pergoly vyhovuje základním ustanovením českých norem a předpisů. Uvedený výpočet žalobce věcně konkrétně nijak nerozporoval.

Pokud jde o řešení zbývajících žalobních námitek, soud pro stručnost a z důvodu, že žalobou napadené rozhodnutí je zrušeno pro jeho nepřezkoumatelnost z důvodů uvedených shora, odkazuje na řešení těchto námitek, které je uvedeno v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí žalovaného, předmětné žalobní námitky jsou stejného charakteru jako odvolací námitky a žalovaný se s nimi dostatečným způsobem vypořádal, soud s jejich řešením žalovaným souhlasí (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, sp. zn. 8 Afs 75/2005).

VI. Závěr a náklady řízení

Napadené rozhodnutí žalovaného je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů rozhodnutí a soud jej proto postupem ve smyslu ust. § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s. zrušil pro vady řízení a věc vrátil k dalšímu řízení žalovanému, který je ve smyslu ust. § 78 odst. 5 s.ř.s. vázán právním názorem, který vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku.

Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce měl ve věci plný úspěch, a proto má vůči žalovanému právo na náhradu nákladů řízení před soudem. Náklady řízení spočívají v zaplaceném soudním poplatku za žalobu ve výši 3 000 Kč (nikoliv již za návrh na přiznání odkladného účinku žalobě a za návrh na vydání předběžného opatření, neboť těmto návrhům nebylo vyhověno) a dále v nákladech právního zastoupení za 4 úkony právní služby po 3 100 Kč podle ust. § 9 odst. 4 písm. d) a § 7 Vyhlášky č. 177/1996 Sb. (příprava a převzetí právního zastoupení, sepsí žaloby, sepsí repliky a účast právního zástupce žalobce u jednání před soudem), včetně náhrady hotových výdajů za 4 úkony právní služby po 300 Kč podle § 13 odst. 3 citované vyhlášky. Žalobci byla též přiznána náhrada cestovného ze

Zlína (sídlo zástupce žalobce) do Brna a zpět v souvislosti s jednáním u soudu vozidlem zn. Citroen C5 v částce 1 137,59 Kč (2x 100 km při průměrné spotřebě motorové nafty 6,4 l/100 km za použití Vyhlášky č. 385/2015 Sb. – náhrada za použití silničního motorového vozidla ve výši 3,80 Kč x 200 km = 600 Kč a náhrada za spotřebované pohonné hmoty ve výši 29,50 Kč – motorová nafta při průměrné spotřebě 6,4 l/100 km a délce trasy 2x 100 km = 377,60 Kč). Žalobci dále náleží náhrada za promeškaný čas ve výši 4 půlhodin po 100 Kč v souvislosti s jednáním před soudem, celkem 400 Kč. Přiznaná náhrada byla zvýšena o daň z přidané hodnoty ve výši 21 %, kterou je povinen odvést zástupce žalobce. Celkem přiznaná náhrada nákladů řízení činí částku 21 316 Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 14. 3. 2016

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu